Farkas István (8.c)
Az Idegen története

Történt egyszer, hogy Mihály egy fogadóban ücsörgött barátaival.
Mihály magas, barnahajú, kékszemű fiatalember volt, aki igen szeretett szórakozni és barátaival hallgatni egymás történeteit. Szóval ma is így esett, s midőn a városi fogadóban ültek, kinn a hó lassan elborította a környező hegyek csúcsait. Ez idő tájt a kint uralkodó éjjeli sötétségből egy emberi alak sziluettje bontakozott ki, amint a hóval küszködve tartott a fogadó felé. Mikor a fogadóba ért, leült a pulthoz, nem köszönt, arcába húzott, hópehely lepte sötét kalapját sem emelte.
- Egy italt!- hangzott, és a csapos töltött egy italt, pénz csörrent, végül az idegen megkapta italát és felsóhajtott.
Kétségtelen volt a jövevény titokzatos mivolta, s emiatt csendes beszélgetések sokasága indult el, ám mindenki csak találgatott, hogy mily titkok lehetnek, melyeket rejteget.
Mihály jobban szemügyre vette az idegent, s észrevette, hogy úri ruhát visel.
Megszólította.
- Jó napot kívánok! Bizonyára még nem ismerjük egymást: az én nevem Déri Mihály.
- Örvendek a szerencsének. Valóban, nem idevalósi vagyok, messziről jöttem.
- Nos, és ha szabadna kérdeznem, mégis hogyan hívják önt?
- A nevek nem lényegesek, ám történetem, ha úgy akarja, szívesen elmesélem, hisz az felettébb érdekes.
- Igen, valóban nagyon örülnék neki– felelte a kitérő választól bosszús, ám kíváncsiságával nem bíró Mihály.

- Történetem valahol délen kezdődik. Nemesi családból származom, hol világéletemben arra neveltek, hogy minden érzelem hiábavaló, nem hoz semmi jót sem. Édesapám fukar ember volt, nem költött másra, csak a lényeges dolgokra, így gyarapította egyre a pénzünk, melyből így csömörletes mennyiségű gyűlt össze.
Én idősödtem és 15 esztendős koromban kételkedni kezdtem a korábban említett alapvető szemléletben, hisz rájöttem, hogy az érzelmek elkerülhetetlenek, mivel apám nem érzett irántam semmit, ami viszont különösen zavart, így utazni kezdtem. Bár a világjárás igencsak érdekes, de az is biztos, hogy ugyanakkor drága, ami apám szemében mértéktelen hibának számított. Ezt csak tovább tetézte, hogy egyik utazásom során szemtanúja voltam egy gyilkosságnak is, és ezt rám fogták. Apám megmentette ugyan életem az igazság pallosától, ám ezen félreértés megadta a kegyelemdöfést a már amúgy is gyenge lábakon álló kapcsolatunknak, és kiátkozott a családból. Azóta tovább járom a világot, és elmesélem kalandjaim az érdeklődőknek. Talán majd egyszer más történetem is elmesélem, de ha most megbocsát, hosszú volt az út és már szívesen pihenni térnék– fejezte be történetét az úr.

A hó a vihar után már csupán finoman szállingózott, és a gyér világításban haza sétáló Mihály azon morfondírozott, hogy mi minden érdekes dolog történhetett még Károllyal utazásain.

- Farkas István